

[Simonsen.]

spørgsmål om ad bagdøren at gøre det hele mere stift, end rimeligt er, uden at man opnår noget som helst fornuftigt ved det.

Når man f. eks. i beslutningsforslaget taler om, at lønmodtagerne skal have afgørende indflydelse på valget af personale i arbejdsformidlingen, må man vel nok sige, at det vil blive lidt besynderligt, hvis man sådan skal til at kalde de forskellige fagforeninger rundt omkring i byerne sammen for at vælge personale. Vi har arbejdsmarkedsnævnene, som har repræsentation af arbejdsmarkedets parter, og som har deres forskellige opgaver i forhold til arbejdsformidlingskontoret. Det er et naturligt, rationelt og fornuftigt organ, vi har dér. Hvorfor begynde at pille ved det? Jeg synes lige så godt, socialistisk folkeparti kan erkende, at tiden er løbet fra de enkelte fagforbunds muligheder for at anvise på en fornuftig og hensigtsmæssig måde, hvis vi vel at mærke — og det går jeg ud fra SF er enig i — skal føre en aktiv arbejdsmarkedspolitik i dette land, som også giver mulighed for at leve op til målsætningen om fuld beskæftigelse til alle.

Dernæst vil jeg gerne sige om dette med ekspertbistand af forskellig art, som man nævner i forslaget, at jeg går ud fra som en given ting, at man hele tiden arbejder på inden for ministeriet og arbejdsdirektoratet og de forskellige organer gennem tilknytning af eksperter af forskellig art at sørge for, at arbejdsformidlingen bliver så effektiv som muligt, at den bliver et serviceapparat for borgerne i et sådant omfang, som det har været tanken med hele ændringen af arbejdsformidlingssystemet. Det føler jeg ikke der er nogen som helst grund til at stille forslag om her i folketinget.

Der er i de sidste punkter, 6, 7 og 8, i forslaget nævnt forskellige forhold i forbindelse med arbejdsvægring og i forbindelse med spørgsmålet om flytning af arbejdskraft. Arbejdsministeren har svaret på det, jeg skal ikke kommentere svaret, som jeg er enig i. Jeg vil bare føje til, at der også her er en tendens til fra SF's side at gøre arbejdsformidlingskontorerne til noget odiøst. Alle de situationer, som man lægger op til i de tre punkter, det er jo situationer, som i virkeligheden ikke forekommer i praksis, hvis man prøver at gå ud og se, hvordan problemerne bliver løst rundt omkring i landet.

Jeg synes, det var glædeligt, hvis vi kunne nå frem til en situation, hvor vi standsede den slags angreb på hele systemet og i højere grad søgte at arbejde på at få systemet til at fungere på den bedst mulige måde.

Hermed er jeg ovre i nogle betragtninger i forbindelse med fremsættelsestalen, hvor hr. Kurt Brauer bl. a. nævner, at der stadig er utilfredshed med denne lovgivning, og at vi nærmer os en situation, hvor flere og flere fagforbund alligevel fortsætter deres egen anvisning. Jeg håber ikke, det sidste er tilfældet, og må jeg sige med hensyn til det første, at arbejdsformidlingssystemet har nu eksisteret i tre år, og ingen havde vel forventet, da loven blev ændret i sin tid, at man skulle nå frem til en situation så hurtigt, hvor det hele fungerede perfekt. Men jeg vil dog gerne for en ordens skyld sige, at det er mit indtryk, at én række arbejdsformidlingskontorer ude omkring i landet er kommet meget langt frem i bestræbelserne på at yde de arbejdsløse, som søger at få arbejde anvist gennem arbejdsformidlingen, en væsentlig bedre og mere nuanceret service, end man tidligere har været udsat for. Vi skulle måske i højere grad her i folketinget bakke op omkring disse bestræbelser, som udfoldes ude omkring i landet.

Man nævner også i fremsættelsestalen, at arbejdsformidlingssystemet ikke har sikret de arbejdssøgende en større andel af socialapparatets bevågenhed. Her synes jeg i og for sig man bider sig selv lidt i halen, for hr. Kurt Brauer vil på den ene side have større indflydelse fra fagbevægelsens side og fra lønmodtagerne som helhed på arbejdsformidlingssystemet, men mig bekendt har hr. Kurt Brauer og hans parti — det gælder i øvrigt også socialdemokratiet — aldrig nogen sinde været interesseret i, at der skulle ske en virkelig integration mellem social- og sundhedsvæsenet og arbejdsformidlingssystemet. I den konservative folketingsgruppe er vi indstillet på og interesseret i, at denne integration skal finde sted i de kommende år. Vi måtte erkende, at det ikke kunne lade sig gøre i forbindelse med flytningen af anvisningssystemet fra fagbevægelsen og over til et offentligt arbejdsformidlingssystem. Det spændte fagbevægelsen i realiteten ben for; det kan vi lige så godt erkende, det er en sandhed. Hvis man nu, som hr. Kurt Brauer gør det, ønsker at efterlyse et større